

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci žalobce: **J. J.**, nar. ..., bytem H. K., S. 652, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2014, čj. 22154-2/DS/2014/Er, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále také jen "správní orgán I. stupně") ze dne 8. 10. 2014, zn. P/2663/2014/OS1/DvP MMHK/183108/2014, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) v příčinné souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že překročení rychlosti žalobcem bylo prokázáno nezpochybnitelným způsobem. Vycházel přitom, tak jako orgán I. stupně, ze zjištění uvedených v oznámení o přestupku Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, DI, ze dne 28. 7. 2014, čj. KRPH-72126/PŘ-2014-050206 na č. listu 1-9 (oznámení o přestupku, úřední záznam,

záznam o přestupku - fotografie měřeného vozidla, ověřovací list měřícího zařízení, osvědčení ohledně měření).

Dále žalovaný popsal průběh správního řízení s tím, že dne 20. 8. 2014 vydal správní orgán I. stupně příkaz, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku a který dne 25. 8. 2014 osobně převzal. Dne 27. 8. 2014 byla správnímu orgánu doručena plná moc pro zmocněnce P.K a dne 4. 9. 2014 byl podán odpor proti rozhodnutí o přestupku v příkazním řízení. Správní orgán I. stupně pokračoval v řízení a písemností ze dne 9. 9. 2014 předvolal zmocněnce žalobce k ústnímu jednání na den 8. 10. 2014. Toto předvolání bylo zasláno zmocněnci na e-mailovou adresu: obecny@zastupce.eu (nepotvrzeno následující den) a následně zasláno doporučeným dopisem na adresu zmocněnce Č. a. 601, P. 6, a na adresu pro doručování: M. 1482, N. M., P. 1 (doručeno fikcí). Správní orgán následně zjistil, že předvolání mělo být zasláno na e-mailovou adresu: obecny@zastupce.eu, proto na tuto adresu zaslal dne 25. 9. 2014 nové předvolání k ústnímu jednání na stejný termín, tj. 8. 10. 2014, dle názoru žalovaného stále s dostatečným časovým předstihem. Ve stanovený termín se žalobce ani jeho zmocněnec k ústnímu jednání nedostavili. V den jednání správní orgán I. stupně provedl dokazování v nepřítomnosti žalobce nebo jeho zmocněnce a vyhotovil rozhodnutí o přestupku. Rozhodnutí pak bylo dne 14. 10. 2014 zasláno na zmocněncem požadovanou elektronickou adresu, tj. na e-mail obecny@zastupce.eu (nepotvrzeno následující den) a následně odesláno doporučeným dopisem na adresu pro doručování (doručeno fikcí). Elektronickou poštu potvrdil zmocněnec žalobce dne 16. 10. 2014, tj. déle, než do příštího dne. Dne 31. 10. 2014 bylo orgánu I. stupně doručeno „bianko“ odvolání od zmocněnce žalobce. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 5. 11. 2014 vyzval zmocněnce žalobce k doplnění náležitosti odvolání dle ustanovení § 82 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), v návaznosti na ustanovení § 37 správního řádu. Usnesení k doplnění podání bylo dne 6. 11. 2014 zasláno zmocněnci žalobce na e-mailovou adresu: obecny@zastupce.eu (nepotvrzeno následující den, potvrzeno až dne 10. 11. 2014), usnesení proto bylo zasláno doporučeně na doručovací adresu zmocněnce (doručeno fikcí). Doplnění odvolání, tak jak bylo požadováno správním orgánem, nebylo učiněno.

Dále žalovaný připomněl úkoly Policie ČR (obecní policie) při odhalování přestupků a konstatoval, že právě kategorie přestupků spočívajících v překročení maximální povolené rychlosti patří mezi ty, kdy záznam z technického zařízení (radaru) je stěžejním, mnohdy jediným důkazním prostředkem prokazujícím protizákonné jednání. Bez tohoto záznamu o naměřené rychlosti by mnoho přestupků zůstalo nepotrestáno.

Žalovaný se dále zbýval definicí přestupku dle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a odpovědností za přestupek ve smyslu § 3 zákona o přestupcích. Konstatoval, že zájem společnosti na dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích upravených zákonem, který byl jednáním žalobce porušen, je zřejmý.

Pokud jde o formální znak přestupku v daném případě, žalovaný připomněl, že ustanovení § 4 písm. b) zákona o silničním provozu stanoví, že při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se pravidly provozu na pozemních

komunikacích upravenými tímto zákonem. Určuje-li § 18 odst. 4, že v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h, pak ten, kdo tak nečiní, porušuje zákon. Jestliže tedy žalobce nerespektoval cit. ustanovení a překročil rychlost jízdy, pak porušil § 18 odst. 4 uvedeného zákona. Bylo zdokumentováno, že žalobce dne 19. 7. 2014 kolem 12:28 hod. v obci Hradec Králové, ul. Pražská v blízkosti kostela, řídil osobní motorové vozidlo a měřicím zařízením mu byla naměřena rychlost jízdy 74 km/h, po odečtu odchylky měřicího zařízení byla skutečná rychlost jízdy 71 km/h, a to v úseku, kde je povolena nejvyšší rychlost jízdy 50 km/h. Překročil tedy nejvyšší povolenou rychlost o 21 km/h a formální znak přestupku tak byl naplněn.

Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že žalobce naplnil i materiální znak přestupku (porušení nebo ohrožení zájmu společnosti). Chráněným zájmem je zde jednak organizace dopravy na určitém území vyplývající z místní úpravy (označení obce) a z obecné úpravy. Individuálně pak jde o zájem i ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích, byť jen potencionálních, kteří oprávněně předpokládají, že všichni účastníci provozu na pozemních komunikacích dodržují pravidla pro provoz na pozemních komunikacích (tzv. právo omezené důvěry). Tyto zájmy pak obviněný svým jednáním nesporně porušil. Zákon o silničním provozu stanoví maximální povolenou rychlost v obci i mimo obec, čímž chrání bezpečnost a zdraví účastníků provozu na pozemních komunikacích pohybujících se po pozemních komunikacích či v jejich blízkosti. Překročením zákonem povolených rychlostí je porušen chráněný zájem.

Závěrem se žalovaný zabýval i výší a druhem sankce uložené žalobci, kterou shledal zcela přiměřenou. Uzavřel, že přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, přičemž neshledal vady řízení, které by mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce předně namítá, že v dané věci nebyly dodrženy zásady spravedlivého procesu, neboť správní orgán projednával jiný skutek, než ze kterého jej obvinil. Policisté mu totiž po zastavení vozidla žalobci sdělili, že je podezřelý z přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti o 23 km/h, neboť jel rychlostí 73 km/h. Policisté předložili žalobci na jeho žádost fotodokumentaci, konkrétně fotografii, na které nebylo nic rozeznatelné. Pokud správní orgán předvolal žalobce z důvodu skutku definovaného jako jízda rychlostí 73 km/h, ten neměl důvod se ústního jednání účastnit, neboť věděl, že se takového přestupku nedopustil, že tento je neprokazatelný a že správní orgán bude muset řízení o tomto skutku zastavit. Účast žalobce, nebo jeho zmocněnce u ústního jednání by proto byla v přímém rozporu se zásadou procesní ekonomie, neboť představuje nikoli zanedbatelný finanční náklad. Uložená pokuta za přestupek totiž byla 2.500,- Kč a samotné náklady zmocněnce na cestu z místa svého bydliště ke správnímu orgánu by tuto částku převýšily.

Žalobce podotkl, že toto jeho očekávání se ukázalo být správným, neboť správní orgán ve svém rozhodnutí skutečně konstatoval, že mu nelze prokázat, že by

v čase 12:28 hodin jel rychlostí 73 km/h. Dále však správní orgán postupoval nesprávně, když uvedl, že ve spise je založena další fotografie, která prokazuje, že žalobce jel rychlostí 71 km/h a z takového jednání jej bezprostředně po ústním jednání uznal vinným. Žalobce má za to, že takovým postupem byla krácena jeho práva, neboť má právo na to, aby mu bylo sděleno, v jaké věci je obviněn. To souvisí i s jeho právem na přípravu k jednání dle čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, dále upraveným § 49 odst. 1 správního řádu. Dle žalobce jde přitom o dva odlišné skutky, které se staly v rozdílný čas (12:28:08 a 12:28:11) a pro každý z nich svědčily odlišné důkazní prostředky. Podstatné dle jeho názoru je, že pro skutek, ze kterého byl obviněn, měl svědčit důkazní prostředek, který správní orgán vyhodnotil jako neprůkazný k jeho prokázání. Z toho důvodu měl správní orgán řízení o tomto skutku zastavit a obvinít žalobce ze skutku jiného, byť se stejnou právní kvalifikací, a sice z přestupku spočívajícího v překročení jízdy o 21 km/h. Pokud by žalobce věděl, že správní orgán bude projednávat obvinění z přestupku spočívajícího v překročení rychlosti o 21 km/h (tj. rychlost 71 km/h), pak by se ústního jednání účastnil. Dle žalobce tak bylo porušeno právo na spravedlivý proces, neboť byl odsouzen za jiný skutek, tj. za jiné jednání, než ze kterého byl obviněn.

Dále žalobce namítl, že pokud správní orgán v rozhodnutí konstatoval, že první snímek z radaru na listu č. 5 nedostatečně prokazuje registrační značku vozidla, které bylo změřeno, pak tuto nemůže prokazovat ani druhý snímek, neboť u obou snímků je uvedeno „Číslo snímku z měřiče“ údaj „1647“. Žalobce pokládá snímky z měřiče za zmanipulované, neboť není zdůvodnitelné, aby dva snímky, pořízené z odlišných vzdáleností, v odlišném čase a s odlišným obsahem (vozidlo zachyceno vždy v jiné pozici) mohly být označeny identickým číslem snímku. Žalobce zastává názor, že jde o pochybení policistů při vyplňování tabulky, přičemž pokud byla vyplňována manuálně a prokazatelně špatně, tak nelze mít ani jistotu o tom, že též kolonka „Naměřená rychlost“ byla vyplněna správně. Ve věci přitom nebyli slyšeni svědci, kteří by svou výpověď situaci objasnili, příp. svým tvrzením prokázali správnost uvedené hodnoty rychlosti v tabulce. Pochybnosti dle žalobce vzbuzuje též oznámení o přestupku ze dne 28. 7. 2014, čj. KRPB-72126/PŘ-2014-050206, v němž je konstatováno, že řidiči byla naměřena rychlost 73 km/h. Žalobce se podivuje tomu, že by policisté konstatovali jen jedno měření, pokud by proběhla měření dvě. Nadto byla rychloměrem naměřena rychlost 76 a 74 km/h, hodnota 73 km/h je upravenou rychlostí. Z předmětného oznámení se však podává, že rychloměr zobrazil hodnotu 73 km/h. Nesouladu hodnot uváděných v tabulce nasvědčuje dle žalobce i propočet, kdy dle tam uvedených hodnot by vozidlo ujelo 65 metrů za 3 sekundy, což však odpovídá rychlosti 78 km/h a nikoliv hodnotě rychlosti naměřené. Dodal, že není-li ve vzájemném souladu údaj o čase, vzdálenosti a rychlosti, lze konstatovat, že měřidlo ztratilo metrologické vlastnosti a měření bylo fakticky provedeno neověřeným měřidlem, neboť tomuto zaniklo ověření.

Žalobce dále namítl, že mu rozhodnutí nebylo doručeno na požadovanou adresu pro doručování písemností, tj. na adresu obecny@zastupce.eu. Správní orgán I. stupně se snažil rozhodnutí vypravit, neboť ve spise je screenshot e-spisu, dle kterého byl zmocněnci žalobce odeslán e-mail nazvaný „Rozhodnutí o přestupku v nepřítomnosti: /2663/2014/OS1/DvP“. Zmocněnec žalobce potvrdil přijetí e-mailu v souladu s § 19 odst. 8 správního řádu, avšak podstatné je, že e-mail neobsahoval žádnou přílohu a ani ve vlastním těle e-mailu nebyl obsažen text rozhodnutí. Žalobce se tak nemohl s rozhodnutím seznámit a pouze z právní opatrnosti podal odvolání. K

tomu poukázal i na § 69 odst. 3 správního řádu a uvedl, že na rozhodnutí nemohl být elektronický podpis úřední osoby, nebylo-li toto rozhodnutí přílohou e-mailu. Z toho důvodu bylo porušeno právo žalobce na oznámení rozhodnutí, potažmo právo na dvojinstančnost řízení, neboť mu fakticky bylo zamezeno argumentovat v odvolání.

Dle žalobce není ze spisu ani prokazatelné, že by byl vyzván k doplnění odvolání dle § 82 odst. 2 správního řádu, ač bylo odvolání podáno jako blanketní. Nutnost takového postupu potvrzuje též soudní judikatura (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 3. 2009, čj. 1 As 4/2009-53). Ve spise je sice vytištěno usnesení ze dne 5. 11. 2014, čj. MMHK/199785/2014, není však prokazatelné, že by bylo vypraveno elektronicky tak, že by bylo podepsáno elektronickým podpisem oprávněné úřední osoby, jak stanoví § 69 odst. 3 správního řádu.

Dále žalobce vyslovil názor, že skutek nebyl věrohodně prokázán, neboť nelze ztotožnit změřené vozidlo s vozidlem žalobce. Na fotografii z měření není rozeznatelná registrační značka ani typ vozidla. K tomu poukázal na rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2009, čj. 9 As 54/2008-62, který se zabývá nečitelnou fotografií. V napadené věci neexistují žádné prvky, které by činily vůz jedinečným, oproti jiným vozům, nelze rozeznat ani model vozu, zřejmě ani jeho výrobce. Taková vada mohla být zhojena např. svědeckou výpovědí obsluhy rychloměru. V místě se přitom pohybovalo více vozidel značky Porsche, neboť obviněný toho dne jel v koloně na tuningový Porsche sraz. Správní orgán měl předvolat svědky, neboť vozidlo nebylo jednoznačně identifikováno, žalobce přestupek již na místě jeho spáchání popíral a „Záznam o přestupku“ obsahující výstup z rychloměru, netvořil vzájemně se doplňující důkazní řetězec, neboť hodnoty, které v tomto byly uvedeny, nemohly být v obou případech platné. V tomto směru shledal na věc příléhavým rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115.

Dále žalobce uvedl, že správní orgán při hodnocení sankce konstatoval pouze skutečnosti, jsoucí ve prospěch žalobce (dobrý výhled, slabý provoz, suchá vozovka, absence neoznačených křižovatek či přechodů, apod.). Tyto skutečnosti by dle jeho názoru mohly představovat absenci naplnění materiálního aspektu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Přitom od mírněji postižitelného přestupku (bod 4 téhož písm.) dělil žalobce rozdíl 2 km/h. Žalobce zastává názor, že v takovém případě mohla být naplněna materiální stránka tohoto mírněji postižitelného přestupku, neboť správní orgán nezdůvodnil, na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že byla naplněna materiální stránka přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona. Na naplnění materiální stránky nelze dle názoru žalobce hledět černobíle, tj. pouze zda naplněna je (a jde o přestupek) nebo naplněna není (jednání není trestné). Dle jeho názoru je nutné vždy rozlišovat, zda je naplněn materiální aspekt konkrétní kvalifikace přestupku. Existují pak situace, kdy identické jednání může být posuzováno odlišně, jen dle způsobených následků, tj. na identické jednání pachatele může být aplikována odlišná právní kvalifikace. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval (srov. rozsudek ze dne 17. 2. 2005, čj. 7 As 18/2004-48), že za určitých okolností nemusí nepatrné překročení nejvyšší povolené rychlosti (např. o 2 km/h) naplňovat materiální stránku skutkové podstaty přestupku. Pokud by žalobce skutečně jel rychlostí 71 km/h a v místě by byla nejvyšší povolená rychlost 70 km/h, pak by se nejednalo o přestupek, zejména pro naprosto marginální překročení rychlosti (toliko o 1 km/h) v kontextu okolností, které správní orgán zjistil (tj. slabý provoz, dobrý výhled, absence pohybu chodců a

přechodů, suchá vozovka, apod.) dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona. Dle žalobce sám správní orgán prokázal textem rozhodnutí, že jednání žalobce nebylo natolik společensky nebezpečným, aby byla naplněna materiální stránka skutkové podstaty přestupku, ze kterého byl uznán vinným, a byla naplněna skutková podstata materiální stránky přestupku mírněji postižitelného. Správní orgán v rozhodnutí neprovedl správní úvahu nad naplněním materiální stránky skutkové podstaty přestupku, ani neodůvodnil její naplnění. Z rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem jednání žalobce (potenciálně) ohrozilo zákonem chráněný zájem, a proto rozhodnutí není přezkoumatelné.

Závěrem žalobce namítl nesrozumitelnost výroku rozhodnutí, neboť místo spáchání protiprávního jednání není konkrétně vymezeno. Není zřejmé, kde mělo k protiprávnímu jednání dojít tak, aby bylo nezaměnitelné s jiným, jakož i tak, aby bylo z rozhodnutí přezkoumatelné, že zvolená právní kvalifikace je přílehavá. Dle výroku rozhodnutí byla rychlost žalobci změřena v ulici Pražská (v blízkosti kostela). Žalobci není zřejmé, kde je v ulici Pražská kostel. Místo měření není jednoznačně vymezeno, přičemž ulice Pražská měří 2.5 km a zasahuje i mimo město, prochází i úseky, kde je rychlost omezena na 30 km/h, příp. naopak na 70 km/h. Z rozhodnutí není zřejmé, v jaké části ulice Pražská byla rychlost měřena, ani ve kterém směru se mělo vozidlo žalobce pohybovat. Žalobce považuje takový výrok za nesrozumitelný. V této souvislosti poukázal na rozsudek NSS ze dne 23. 11. 2010, čj. 4 As 28/2010-56.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Částečně zopakoval argumentaci uvedenou již ve svém rozhodnutí o odvolání. Má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Odvoláním napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.

K žalobním námitkám dodal, že ve spisovém materiálu jsou založeny dvě fotografie - první pořízená ve 12:28:08 hod. na vzdálenost 183,8 m a druhá ve 12:28:11 hod. na vzdálenost 11.8.8 m. V prvním případě byla zjištěna rychlost 76 km/h a ve druhém 74 km/h. Připustil, že v příkazu ze dne 20. 8. 2014 byla sice uvedena naměřená rychlost 76 km/h, po odečtu 73 km/h, avšak při ústním jednání, na které byl žalobce, resp. jeho zmocněnec předvolán, byl skutek v souladu s důkazní situací ve spise upraven tak, že byla žalobci naměřena rychlost 74 km/h, tj. po odečtu 71 km/h. K fotografiím na č. listu 5 a 6 a jejich stejnému č. 1647 uvedl, že v daném případě bylo měřeno v automatickém módu, v němž se nejprve zaměří systém a nastaví laser pro měření rychlosti pro automatické zaměřování vozidel vstupujících do vymezeného prostoru. Celé měření v tomto módu přitom má jedno číslo. Pořízení digitálního snímku vozidla současně při měření rychlosti zajišťuje, že zaznamenané vozidlo je to, na které byl zaměřen laser. Žalovaný znovu popsal i postup při doručování písemností žalobci, resp. jeho zmocněnci a setrval na názoru, že žalobce naplnil i materiální znak přestupku upravený § 2 zákona o přestupcích. Dle názoru žalovaného bylo dostatečně určeno i místo spáchání přestupku. V Pražské ulici se nachází pouze jediný kostel, a to kostel sv. Anny na Denisově náměstí, ulice Pražská pak dále pokračuje i za tímto náměstím.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 8. 10. 2014, zn. P/2663/2014/OS1/DvP MMHK/183108/2014, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu v příčinné souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, když dne 19. 7. 2014 kolem 12:28 hod. v obci Hradec Králové, ul. Pražská v blízkosti kostela, řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Porsche 986 Boxster, registrační zn. 1AP 9704 a měřícím zařízením mu byla naměřena rychlost jízdy 74 km/h, po odečtu odchylky měřícího zařízení činila skutečná rychlost jízdy 71 km/h, v úseku, kde je povolena nejvyšší rychlost jízdy 50 km/h, čímž tedy překročil nejvyšší povolenou rychlost o 21 km/h.

Správní spis pak obsahuje veškeré listiny, které v rozhodnutí, resp. ve vyjádření k žalobě, zmiňuje jak žalovaný, tak v žalobě žalobce.

Dle první žalobní námítky mělo být porušeno právo žalobce na spravedlivý proces, protože byl odsouzen za jiný skutek, než ze kterého byl obviněn. S touto námitkou se krajský soud neztotožnil.

V oznámení přestupku ze dne 28. července 2014, čj. KRPH-72126/PŘ-2014-050206, vyhotoveného Policií ČR, je zaznamenáno, že policejní hlídka zastavila dne 19. 7. 2014, ve 12:28 hodin v Hradci Králové, na ulici Pražská u kostela, osobní motorové vozidlo tovární značky Porsche 986 Boxster, černé barvy, RZ 1AP 9704, kterému byla v obci Hradec Králové na ulici Pražská, u pohřební služby ASTRA, naměřena rychlost v obci 73 km/h po odečtení tolerance v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Obdobné údaje jsou zaznamenány i v oznámení (odevzdání) přestupku (věci) sepsaném na místě řešeného přestupku. Toto oznámení žalobce odmítl podepsat a vyjádřit se k věci s tím, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí. Záznam o přestupku obsahuje pořízené fotografie a tabulku s údaji o provedeném měření a naměřených hodnotách (ve sloupci Microdigicam) a údaji o vozidle (ve sloupci nazvaném Vozidlo). Z údajů k první fotografii (č. listu 5 správního spisu) vyplývá, že byla pořízena ve 12:28:08 hod. na vzdálenost 183,8 m a byla změřena rychlost 76 km/h. Z údajů k druhé fotografii (č. listu 6 správního spisu) je zřejmé, že byla pořízena ve 12:28:11 hod. na vzdálenost 118,8 m a byla změřena rychlost 74 km/h.

Na základě uvedených podkladů rozhodl správní orgán I. stupně ve věci dne 20. 8. 2014 nejprve příkazem, kterým uznal žalobce vinným z přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. V tomto příkaze je uvedena žalobci naměřená rychlost 76 km/h (po odečtu tolerance odchylky 73 km/h). Po podání odporu proti tomuto příkazu předvolal správní orgán žalobce, resp. jeho zástupce, předvoláním ze dne 9. 9. 2014 k ústnímu jednání na den 8. 10. 2014,

které bylo doručeno zástupci žalobce. Jednání proběhlo v nepřítomnosti žalobce, resp. jeho zástupce, neboť se bez omluvy nikdo nedostavil. Správní orgán při tomto jednání v úvodu zapsal, že „upravuje skutek uvedený v korespondenci a souladu s požadavkem důkazní situace ve spisu, na základě něhož bylo nejprve z listu 5 ve skutku specifikována rychlost vozidla 76 km/h, tj. po odečtu 73 km/h“ a následně skutek formuloval tak, že v jeho popisu změnil pouze údaj o naměřené rychlosti, tj. že žalobci byla naměřena rychlost 74 km/h, po odečtu tolerance odchylky v měření rychlost minimálně 71 km/h, čímž překročil v obci nejvyšší povolenou rychlost o 21 km/h. Tuto změnu správní orgán zdůvodnil tím, že vozidlo zachycené na prvním snímku na č. listu 5 nedostatečně prokazuje registrační značku vozidla, totéž vozidlo zachycené později na snímku na č. listu 6 je již dostatečně identifikovatelné, přičemž u něho byla naměřena rychlost 74 km/hod. Dále provedl správní orgán v rámci ústního jednání dokazování a následně vydal rozhodnutí.

Za shora popsané situace nelze hovořit o tom, že by správní orgán projednával jiný skutek, než ze kterého byl žalobce obviněn, a o nutnosti sdělení obvinění nového. Obecně se skutkem z pohledu přestupkového práva rozumí určitá událost ve vnějším světě spočívající v jednání člověka, která může mít znaky přestupku. Podstatu skutku tedy tvoří jednání pachatele a následek tímto jednáním způsobený, který je relevantní z hlediska přestupkového práva. Totožnost skutku je přitom mnohdy významná při posuzování zásady *ne bis in idem*. O týž skutek jde tam, kde, i přes částečně rozdílný popis skutku v obou v úvahu přicházejících rozhodnutích, je zároveň zřejmé, že jednání uvedené ve výroku jednoho z rozhodnutí, bylo alespoň částečně nezbytné (kauzální) ke způsobení právně významného následku obsaženého v druhém rozhodnutí. Za podstatu skutku se tedy považuje právně relevantní jednání pachatele a jím zapříčiněný právně významný následek. Momentem, který dělí pachatelovo jednání na různé skutky, je právě následek významný z hlediska (přestupkového) práva.

V daném případě bylo projednáváno protiprávní jednání žalobce spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 km/hod. a více, když v obci smí jet řidič nejvýše 50 km/hod. Žalobci byla naměřena v odstupe 3 sekund rychlost 76 km/hod. a 74 km/hod., přičemž důkaz o naměření první hodnoty posoudil správní orgán I. stupně jako neprůkazný, proto v průběhu správního řízení tuto skutečnost zohlednil. Při nařízeném ústním jednání tuto skutečnost zaprotokoloval, a pokud by se žalobce nebo jeho zástupce jednání zúčastnil (byl k němu s dostatečným předstihem předvolán), byl by o této změně zpraven. Správní orgán tedy projednával stále stejné protiprávní jednání žalobce (stejný skutek), proto nebyl žádný důvod pro sdělení obvinění nového.

Žalobce dále označil i snímky z měřiče za zmanipulované, neboť dva snímky pořízené z odlišných vzdáleností, v odlišném čase a s odlišným obsahem nemohou být dle jeho názoru označeny identickým číslem snímku.

K fotografiím na č. listu 5 a č. listu 6 správního spisu a jejich stejnému č. 1647 žalovaný vysvětlil, že v daném případě bylo měřeno v automatickém módu, v němž se nejprve zaměří systém a nastaví laser pro měření rychlosti pro automatické zaměřování vozidel vstupujících do vymezeného prostoru. Celé měření v tomto módu přitom má jedno číslo. Pořízení digitálního snímku vozidla současně při měření rychlosti zajišťuje, že zaznamenané vozidlo je to, na které byl zaměřen laser. Ve

správním spise je současně založen ověřovací list č. 8012-0L-70228-13 vydaný Českým metrologickým institutem, z něhož vyplývá, že provedené zkoušky měřicího přístroje použitého v projednávané věci prokázaly, že má požadované metrologické vlastnosti, doba platnosti ověření byla stanovena do 3. října 2014. Krajský soud proto nemá důvod nevěřit žalovaným podanému vysvětlení o generování stejného čísla u fotografií pořízených v automatickém módu, ani pochybnosti o správnosti provedeného měření. Krajský soud totiž neshledal ani žalobcem namítaný nesoulad hodnot uváděných v tabulce pod fotografiemi. Dle propočtu z tam uvedených hodnot by vozidlo (jak propočtl žalobce) skutečně ujelo 65 metrů za 3 sekundy, což dle jeho námitky odpovídá rychlosti 78 km/h a nikoliv hodnotě rychlosti naměřené. Žalobce však opomněl do svého výpočtu zahrnout odchylku měřicího zařízení. Jestliže je nutno počítat a je vždy počítáno s odchylkou měřicího zařízení ± 3 km/hod. při rychlostech do 100 km/hod., pak při zohlednění takové odchylky u naměřené hodnoty nejen dolů, ale i směrem nahoru (při vyjádření rychlosti naměřené řidiči se samozřejmě postupuje v jeho prospěch a odchylka je uváděna pouze směrem dolů), není v naměřených a v tabulce pod fotografiemi uvedených hodnotách a provedeném matematickém výpočtu žádný nesoulad, hodnoty si při zohlednění možných odchylek nahoru i dolů v žádném případě neodporují.

Dlužno dodat, že oznámení přestupku ze dne 28. 7. 2014, čj. KRPB-72126/PŘ-2014-050206, rovněž nevzbuzuje žádnou pochybnost. Žalobce zpochybňuje to, že je v něm konstatováno, že řidiči byla naměřena rychlost 73 km/hod., tj. že rychloměr zobrazil tuto hodnotu, přestože šlo o hodnotu upravenou a že policisté konstatovali pouze jedno měření, přestože měla proběhnout měření dvě. V citovaném oznámení je totiž výslovně uvedeno, že byla naměřena „rychlost v obci 73 km/hod. po odečtení tolerance ...“, tedy je zcela zřejmé, že byla uvedena hodnota po odečtu odchylky měřicího zařízení. Není ani žádnou zvláštností, že policie uvádí v oznámeních přestupků pouze v konkrétním případě nejvyšší naměřenou rychlost.

Dle žalobce nebyl ve věci skutek věrohodně prokázán, neboť dle jeho názoru nelze ztotožnit změřené vozidlo s jeho vozidlem.

Jak je již shora uvedeno, ve věci byly při měření rychlosti pořízeny dvě fotografie. Fotografie na č. listu 5 správního spisu byla pořízena ve 12:28:08 hod. a fotografie na č. listu 6 byla pořízena ve 12:28:11 hod. Na obou je zachyceno vozidlo černé barvy a je i seznatelné, že jde o stejný druh a typ vozidla. Vzhledem k tomu, že první fotografie byla pořízena na větší vzdálenost a je rozostřená, není na ní dobře čitelná registrační značka vozidla. Na druhé fotografii je již registrační značka dobře viditelná a zcela čitelná. Není tedy pravdou, že není možno změřené vozidlo ztotožnit s vozidlem žalobce. Správní orgány pak správně vycházely z měření rychlosti vztahujícího se ke druhé z fotografií, neboť z ní byly všechny potřebné identifikační údaje k vozidlu zcela zřetelné a nevzbuzující žádnou pochybnost.

Přestupkové jednání žalobce tedy bylo dostatečně zdokumentováno a prokázáno. Oznámení přestupku, oznámení (odevzdání) přestupku (věci), fotodokumentace (zejména fotografie na č. listu 6 správního spisu) s údaji o měření a identifikaci vozidla, ověřovací list silničního laserového rychloměru a osvědčení o proškolení příslušníka hlídky policie jsou k objasnění skutkového stavu věci dostatečné. Z fotodokumentace lze seznat registrační značku vozidla, typ vozidla (Porsche) a navíc dokonce i zhruba podobu žalobce. Za této situace, kdy žalobce

v průběhu správního řízení nezpochybnil uvedené skutečnosti (za takové zpochybnění přitom nelze považovat pouhý nesouhlas řidiče s naměřenou rychlostí při zastavení policejní hlídkou), by byly výsledky svědků k věci zcela nadbytečné.

Žalobce až v žalobě zpochybnil výsledky měření a zjištěný skutkový stav. Tyto námitky však mohl uplatnit již ve správním řízení. Protože tak neučinil, a to ani v odvolání, ve správním řízení žádná pochybnost o tom, jaký skutek byl spáchán a jakým vozidlem (vozidlem s registrační značkou 1AP 9704, přičemž identifikaci vozidla pomocí registrační značky je nutno považovat za zcela postačující), nevystala. Nutno připomenout, že odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici odvolatele. Pro odvolání ve správním (přestupkovém řízení) platí, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Je-li podáno toliko blanketní odvolání, tak jako tomu bylo v nyní projednávané věci, tj. bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy.

Za popsané situace tedy krajský soud uzavírá, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání výše popsaného přestupku. Oznámení přestupku, záznam o přestupku obsahující fotodokumentaci měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku. Nejpozději po vydání prvostupňového rozhodnutí, v němž dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že žalobce přestupek spáchal, muselo být žalobci jasné, že existují důkazy prokazující jeho vinu, resp. že jeho předpoklad, že správní orgán řízení zastaví, se ukázal jako lichý. Pokud podal pouze blanketní odvolání, nemohl důvodně předpokládat, že nebude pravomocně uznán vinným z přestupku. Správní orgány řádně hodnotily provedené důkazy a dospěly k jednoznačnému závěru, že žalobce přestupek, ze kterého byl obviněn, spáchal. Domníval-li se žalobce, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Vzhledem k uvedenému se proto pasivita žalobce v průběhu celého správního řízení a poprvé až v žalobě uplatněná námitka směřující do nesprávného skutkového zjištění jeví jako zcela účelová.

V tomto kontextu nutno připomenout, že není cílem správního soudnictví nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, čj. 2 As 215/2014-43, dostupný na www.nssoud.cz). Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily.

Dále žalobce namítal, že jeho jednání nebylo natolik společensky nebezpečným, aby byla naplněna materiální stránka skutkové podstaty přestupku, ze kterého byl uznán vinným, a že z rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem jeho jednání ohrozilo zákonem chráněný zájem. Proto označil rozhodnutí i za nepřezkoumatelné.

Krajský soud neshledal namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalovaný provedl úvahu nad naplněním materiální stránky skutkové podstaty předmětného přestupku na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí a před ním správní orgán I. stupně na straně 4. Z jím prezentované úvahy přitom zřetelně vyplývá, že za žalobcem porušený chráněný zájem označil organizaci dopravy na konkrétním území vyplývající z úpravy místní i obecné, individuálně pak zájem těch, kteří respektují úpravu pro rychlost jízdy v obci, a tak jako ostatní účastníci provozu na pozemních komunikacích (i potencionální) oprávněně předpokládají, že všichni účastníci provozu na pozemních komunikacích dodržují pravidla pro provoz na pozemních komunikacích. Dále k tomu žalovaný uvedl, že zákon o silničním provozu stanoví maximální povolenou rychlost v obci i mimo obec, čímž chrání bezpečnost a zdraví účastníků provozu na pozemních komunikacích pohybujících se po pozemních komunikacích či v jejich blízkosti. Překročením zákonem povolených rychlostí je porušen chráněný zájem, neboť při každém překročení povolené rychlosti, řidič zákonitě nemůže ovládat motorové vozidlo takovým způsobem, aby mohl bezpečně reagovat na situace předpokládané (i nepředpokládané), které mohou nastat v provozu, a svým jednáním tak chránit život, zdraví nebo majetek jak jiných osob, tak i svůj vlastní, z důvodu, že délka brzdné dráhy vozidla roste s kvadrátem rychlosti. Krajský soud považuje uvedenou úvahu v zásadě za dostačující pro zhodnocení shora popsaného jednání žalobce z hlediska naplnění materiální stránky skutkové podstaty předmětného přestupku.

Jestliže žalovaný, resp. orgán I. stupně, konstatoval, že k překročení rychlosti žalobcem došlo v době, kdy nebyl provoz hustý, že výhledové poměry v daném místě jsou dobré, že nešlo o křižovatku nerozlišenou dopravními značkami nebo světelnými signály, atd. (dle žalobce okolnosti snižující nebezpečnost jeho jednání), bezesporu tak plnil svou povinnost přihlídnout při ukládání druhu sankce a její výměry k závažnosti přestupku, ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele. Uvedené skutečnosti se pak při hodnocení správně promítly do výše uložení sankce, která tak byla uložena na samé spodní hranici zákonného rozpětí. Ze skutečností, které jsou při takovém hodnocení konstatovány jako polehčující okolnosti, však nelze bez dalšího dovozovat nenaplnění materiální stránky skutkové podstaty přestupku.

Nutno znovu připomenout, že žalobce stanovenou maximální povolenou rychlost překročil výrazně, což mělo za následek vznik reálného nebezpečí ohrožení zdraví, života a majetku žalobce samého i ostatních účastníků silničního provozu. Porušení zákonné povinnosti uvedeným způsobem jednoznačně znamená ohrožení zájmu společnosti, konkrétně zájmu na bezpečném provozu na pozemních komunikacích, jde bezesporu o ohrožení zájmu chráněného zákonem, když podle § 2 odst. 1 přestupkového zákona je přestupkem „zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně“. Dle krajského soudu tedy došlo k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty předmětného přestupku, neboť popsáný skutek vykazoval znaky

nepředvídatelnosti jednání ve vztahu k ostatním účastníkům silničního provozu, kteří se důvodně spoléhali na chování žalobce v souladu s pravidly silničního provozu, tedy vykazoval znaky jednání způsobilého ohrozit bezpečnost a plynulost silničního provozu. Žalobce přitom o své povinnosti řídit se pravidly silničního provozu vzhledem k postavení držitele řidičského oprávnění samozřejmě vědět měl a mohl.

Krajský soud nepřisvědčil ani námitce nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí, dle které nebylo místo spáchání protiprávního jednání konkrétně vymezeno a není zřejmé, kde mělo k protiprávnímu jednání dojít tak, aby bylo nezaměnitelné s jiným.

Podle ustanovení § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení. Skutek, tedy událost projevenou ve vnějším světě, která je následně kvalifikována jako protiprávní jednání, je třeba řádně, a to místně, časově a věcně, tedy popisem, vymežit, a to tak, aby nemohlo dojít k záměně skutku s jiným skutkem, a aby tudíž byla dodržena zásada „*ne bis in dem*“ (ne dvakrát v téže věci). Dále musí být skutek popsán tak, aby byly naplněny veškeré zákonné znaky uvedené skutkové podstaty. Podle okolností toho kterého případu může být míra podrobností takového popisu jistě různá (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02).

V posuzované věci bylo místo spáchání přestupku popsáno tak, že k němu došlo „na pozemní komunikaci v Hradci Králové, v ul. Pražská (v blízkosti kostela)“. V Hradci Králové se na Pražské ulici nachází pouze jeden kostel (kostel sv. Anny), což lze snadno vyhledat na mapě. Zmíněná ulice je dlouhá přes 2 km a zmíněný kostel se nachází ve městě přibližně uprostřed této ulice, přičemž na mapách je dobře identifikovatelný (jeho fotografie je ostatně i na příloze zaslané žalobcem), místo je dobře známo i krajskému soudu ze znalosti místních poměrů. Krajský soud má tedy zato, že místo spáchání přestupkového jednání žalobce bylo ve skutkové větě prvostupňového rozhodnutí popsáno zcela jednoznačně a nezaměnitelně. Je vyloučeno, aby došlo k záměně jednání žalobce za jednání jiné tak, že by mohlo vymezení skutku činit potíže při případném posuzování, zda mohly nastat překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, nebo při určování rozsahu dokazování. Požadavkům na vymezení skutku žalované rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek, vyhovuje.

Poslední žalobní námitky byly ryze procesního charakteru a týkaly se doručování. Žalobce namítal, že mu rozhodnutí orgánu I. stupně nebylo doručeno, neboť mu nebylo doručeno na požadovanou adresu pro doručování písemností, tj. na adresu obecny@zastupce.eu. Dále tvrdí, že z printscreenu e-spisu, dle kterého žalovaný odeslal e-mail nazvaný „Rozhodnutí o přestupku v nepřítomnosti ...“, tj. předmětné rozhodnutí, neobsahoval žádnou přílohu, text rozhodnutí nebyl obsažen ani ve vlastním těle e-mailu.

Ze správního spisu krajský soud ověřil, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručoval tento orgán na adresu obecny@zastupce.eu dle žádosti zástupce žalobce. Z výpisu (printscreenu) z e-spisu Magistrátu města Hradec Králové vyplývá,

že prvostupňové rozhodnutí o přestupku bylo vypraveno dne 14. 10. 2014. Potvrzení o přijetí zprávy od zástupce žalobce bylo odesláno (a orgánem I. stupně přijato) dne 16. 10. 2014. Správní orgán I. stupně vzhledem k tomu, že adresát (zástupce žalobce) nepotvrdil převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy (což mělo být tedy 15. 10. 2014), jak požaduje ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu, doručoval též ve smyslu stejného ustanovení rozhodnutí na adresu zástupce žalobce (P. 1, M. 1482/11), kde byla zásilka po uplynutí úložní doby, poté co si ji adresát nevyzvedl, vložena do jeho schránky.

Z ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu vyplývá, že správní orgán je povinen doručovat na elektronickou adresu tehdy, přispěje-li to k urychlení řízení. Tato podmínka není splněna, pokud správní orgány jsou pro účinné doručení nuceny elektronicky zasílanou zprávu doručovat současně i prostřednictvím pošty. Doručování podle zmíněného § 19 odst. 3 správního řádu, tj. prostřednictvím prosté elektronické zprávy, neumožňuje, a zákon ani nepředpokládá, existenci žádného zvláštního dokladu o doručení (doručenky). Tu nahrazuje právě včasná odpověď adresáta potvrzující přijetí e-mailu, podepsaná zaručeným elektronickým podpisem. Pokud odpověď ve stanovené lhůtě správnímu orgánu nedoručí, je namístě ihned přejít na způsob doručování, který potřebný doklad o doručení obsahuje. Doručování prostřednictvím e-mailové zprávy má za cíl urychlit řízení v případech, kdy je to možné, tj. současně jen tehdy, pokud adresát projevuje potřebnou součinnost při doručování, tedy reaguje včas ve smyslu citovaného ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu.

V daném případě lze mít o poskytování potřebné součinnosti zmocněnce žalobce důvodnou pochybnost, neboť potvrzení převzetí písemnosti neodeslal nejpozději následující pracovní den. Tato pochybnost pak byla ostatně umocněna i jeho obdobným postupem při doručování i další písemnosti (usnesení ze dne 5. 11. 2014, e-mailem odesláno dne 6. 11. 2014, zástupce žalobce potvrdil přijetí až 10. 11. 2014), neboť potvrzení o přijetí této zprávy rovněž neodeslal následující pracovní den. Za dané situace lze konstatovat, že doručování elektronicky nepřispívalo k urychlení řízení, nýbrž se stalo postupem neúčinným. Zástupci žalobce tedy bylo v daném případě předmětné rozhodnutí orgánu I. stupně doručováno jak na požadovanou e-mailovou adresu, tak následně prostřednictvím pošty. Za účinné doručení pak správní orgán považoval doručení prostřednictvím pošty (tedy pozdější datum), přičemž odvolání žalobce ze dne 31. 10. 2014 jako včas podané řádně projednal. Za této situace pak tedy současné doručení předmětného rozhodnutí e-mailem nebylo rozhodné.

I kdyby však mělo být posouzeno splnění podmínek doručení předmětného rozhodnutí orgánem I. stupně na sdělenou e-mailovou adresu, nutno připomenout, že zástupce žalobce přijetí zprávy potvrdil (jak je shora uvedeno - později, než požaduje zákon), přičemž ve svém přípisu uvedl pouze: „... potvrzuji Vám přijetí zprávy. S pozdravem...“. Tedy přesto, že ve zprávě od orgánu I. stupně bylo uvedeno: „Tento mail byl odeslán elektronickou podatelnou Magistrátu města Hradec Králové. Obsah sdělení najdete v příloze či přílohách tohoto mailu.“, v reakci ze dne 16. 10. 2014 na tuto zprávu zástupce žalobce neuvedl, že by e-mail neobsahoval žádnou přílohu. Ani v následně podaném odvolání ze dne 31. 10. 2014 neuvedl, že by rozhodnutí jako takové dosud neobdržel, ani v průvodním textu k tomuto odvolání nic takového neuvedl, pouze sdělil, že podává odvolání do rozhodnutí sp.zn.

P/2663/2014/OS1/DvP. Následně ani v reakci ze dne 10. 11. 2014 na obdržené usnesení s určením lhůty k doplnění odvolání neuvedl, že by rozhodnutí neobdržel. Pokud poprvé až v žalobě tvrdí, že zasláný e-mail neobsahoval žádnou přílohu, přičemž ani z printscreenu e-spisu Magistrátu města Hradec Králové (kde je zaznamenáno vypravení písemnosti včetně přílohy) taková skutečnost nevyplývá, pak nelze toto jeho tvrzení vyhodnotit jinak, než jako zcela účelové.

Žalobce namítl i to, že ze spisu není prokazatelné, že by byl vyzván k doplnění odvolání dle § 82 odst. 2 správního řádu, ač bylo odvolání podáno jako blanketní. Tak tomu ale není. Ze správního spisu je zcela zřejmé, že poté, co žalobce, resp. jeho zástupce, podal pouze blanketní odvolání, vyzval jej správní orgán I. stupně usnesením ze dne 5. 11. 2014 k jeho doplnění a stanovil mu k tomu lhůtu. Usnesení bylo zasláno na sdělený e-mail zástupce žalobce dne 6. 11. 2014, ten však převzetí zprávy potvrdil až dne 10. 11. 2014, tedy nikoliv v souladu se lhůtou stanovenou ustanovením § 19 odst. 8 správního řádu, proto správní orgán I. stupně zaslal písemnost na adresu trvalého pobytu zástupce žalobce, kde byla dle záznamů pošty, poté co si ji adresát nevyzvedl, dne 9. 11. 2014 vložena do jeho schránky. Správní orgán pak v tomto případě vycházel z fikce doručení. Obdobně jako v rozporovaném doručování prvostupňového rozhodnutí tedy současné doručení předmětného rozhodnutí e-mailem nebylo rozhodné.

Pokud by i přesto bylo hodnoceno splnění podmínek doručení výzvy – usnesení ze dne 5. 11. 2014 orgánem I. stupně na sdělenou e-mailovou adresu zástupce žalobce, ten namítal, že ze spisu není prokazatelné, že by bylo elektronicky vypraveno tak, že by bylo podepsáno elektronickým podpisem oprávněné úřední osoby, jak stanoví § 69 odst. 3 správního řádu.

Ustanovení § 69 odst. 3 správního řádu stanoví, že pokud se na žádost účastníka má rozhodnutí doručit elektronicky, vyhotoví úřední osoba, která za písemné vyhotovení rozhodnutí odpovídá, jeho elektronickou verzi s tím, že na místě otisku úředního razítka vyjádří tuto skutečnost slovy "otisk úředního razítka" a dokument podepíše svým uznávaným elektronickým podpisem. Smyslem elektronického podpisu je zaručit a prokázat, že elektronická zpráva byla vyhotovena a odeslána určitou osobou, neboť základním problémem právní jistoty úkonů učiněných prostřednictvím veřejné datové sítě (elektronicky) je skutečnost, že zprávy takto zasláné postrádají záruku, že byly poslány určitou osobou a že při jejich přenosu nedošlo k jejich pozměnění.

Zda bylo v daném případě předmětné usnesení zasláné elektronicky opatřeno elektronickým podpisem nelze z předloženého výpisu (printscreenu) e-spisu orgánu I. stupně, ani jiných listin založených v předloženém správním spise, zjistit. Ve správním spise je založen originál tohoto usnesení, na němž je jak otisk úředního razítka, tak podpis oprávněné osoby. I kdyby předmětný e-mail vyhotovený pracovníkem správního orgánu I. stupně skutečně nebyl podepsán uznávaným elektronickým podpisem, nelze z této skutečnosti bez dalšího dovozovat nezákonnost vypravení rozhodnutí elektronickou formou, neboť je zřejmé, který konkrétní pracovník správního orgánu e-mail odeslal a jsou tak splněny požadavky na doložení nespornosti (autenticity) jeho autora a obsahu. Pokud nebyl sporovaný e-mail, v jehož příloze bylo zmocněnci žalobce zasláno usnesení správního orgánu I. stupně, opatřen uznávaným elektronickým podpisem, nemůže to být bez dalšího

považováno za natolik závažnou vadu, aby způsobila nezákonnost doručení takového rozhodnutí správního orgánu, neboť taková formální vada žádným podstatným způsobem nesnižuje důvěru v obsahovou jednoznačnost rozhodnutí.

Závěrem je však nutno znovu zopakovat, že jelikož v posuzovaném případě při elektronickém doručování sporovaných písemností zástupce žalobce nepotvrzoval převzetí včasnou zprávou ve smyslu ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu, postupoval správní orgán v souladu s citovaným ustanovením a písemnosti správně doručoval tak, jako by o doručení na elektronickou adresu požádáno nebylo. Samotné doručení těchto písemností tedy nebylo spojováno s přijetím e-mailu zástupcem žalobce, nýbrž následným doručením prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. března 2016

Mgr. Helena Konečná v.r.
samosoudkyně